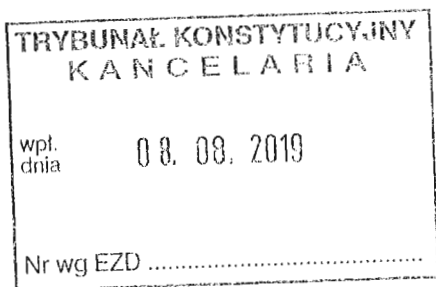

ODPIS

**KANCELARIA RADCY PRAWNEGO
ADAMA KUŹNICKIEGO**

Warszawa, dnia 6 sierpnia 2019 r.

Do Trybunału Konstytucyjnego
Al. J.Ch. Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżąca: A W

zastępowana przez r. pr. Adama Kuźnickiego
adres do doręczeń:
al. Jana Pawła II lok. 411, 00-828 Warszawa
nr wpisu na listę radców prawnych : WA- 8134

Sygn.TS 171/18

**Uzupełnienie braków formalnych
Skargi konstytucyjnej**

Działając w imieniu skarżącej, w odpowiedzi na zarządzenie sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lipca 2019r. niniejszym uzupełniam braki formalne skargi konstytucyjnej z dnia 29 listopada 2018r. poprzez:

1. złożenie pięciu egzemplarzy **pełnomocnictwa szczególnego** w zakresie określonym w art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK;
2. złożenie odpisu ostatecznej decyzji Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia października 2015 r. oraz czterech jej kopii, jak również odpisu wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia czerwca 2018 r., wraz z uzasadnieniem i jego czterech kopii,

3. złożenie dokumentów pocztowych zalegających w aktach o sygn. . .
tj. sprawy zakończonej przed NSA z których wynika, że wyrok otwierający drogę w rozumieniu art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK do wniesienia skargi konstytucyjnej wraz z uzasadnieniem został doręczony pełnomocnikowi Skarżącej w dniu 29 sierpnia 2019r.
4. sprecyzowanie zakresu przedmiotowego skargi konstytucyjnej wskazując, iż żądam stwierdzenia przez Trybunał Konstytucyjny, że:

art. 51 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości (Dz. U. 1958 Nr. 17 poz. 70) [art. 54 ust. 1 według tekstu jednolitego w Dz. U z 1961 r, nr 18 poz. 94], w zakresie w jakim stanowi podstawę do wywłaszczenia właścicieli nieruchomości budynkowych, które na mocy art. 5 dekretu o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy z dnia 26 października 1945r. (Dz. U. 1945 Nr 50 poz. 279) stanowiły w dniu wejścia w życie w/w ustawy samodzielne nieruchomości;

jest niezgodny z:

art. 2 Konstytucji RP oraz z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 21 ust. 2 Konstytucji RP;

Jednocześnie kierując się daleko idącą ostrożnością, wskazuje, że możliwości rozpoznania merytorycznej skargi konstytucyjnej nie przekreśla wadliwe powołanie w *petitum* skargi normy prawnej determinującej ostateczne rozstrzygnięcie o wolnościach lub prawach, dlatego jeżeli Trybunał Konstytucyjny uznałby, że cały zaskarżony artykuł jest niezgodny **art. 2 Konstytucji RP oraz z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 21 ust. 2 Konstytucji RP**, albo innymi prawami i wolnościami wynikającymi z uzasadnienia skargi konstytucyjnej, to zawężenie przedmiotu skargi nie powinno skutkować odmową przyjęcia jej do rozpoznania. W judykaturze i doktrynie panuje ugruntowany pogląd, iż obowiązuje bowiem w tym zakresie **zasada falsa demonstratio non nocet**, zgodnie z którą istotne znaczenie dla sprawy ma jej materia, a nie oznaczenie. Zasada ta znajduje zresztą zastosowanie nie tylko w odniesieniu do norm stanowiących przedmiot

kontroli, ale również do norm prawnych stanowiących podstawę (wzorzec) kontroli. Trybunał Konstytucyjny władny jest bowiem w takiej sytuacji dokonać zatem rekonstrukcji zarzutu nie tylko na podstawie treści *petitum*, ale także o czym była wyżej mowa na kanwie uzasadnienia, które jako integralna część skargi konstytucyjnej stanowi usystematyzowanie oraz rozwinięcie wątpliwości wskazanych na początku pisma inicjującego postępowanie (por. Wyr. TK z 24.2.2009 r., SK 34/07, OTK ZU 2009, Nr 2A, poz. 10; wyr. TK z 6.3.2007 r., SK 54/06, OTK ZU 2007, Nr 3A, poz. 23; wyr. TK z 2.9.2008 r., K 35/06, OTK ZU 2008, Nr 7A, poz. 120; post. TK z 21.7.2009 r., SK 61/08, OTK ZU 2009, Nr 7A, poz. 120, Post. TK z 25.11.2009 r., SK 16/09, OTK ZU 2009, Nr 10A, poz. 160.).

Skarżący w ten sposób sformułował zarzut a zarazem przedmiot skargi konstytucyjnej bowiem Skarb Państwa na mocy zaskarżonego przepisu uzyskał możliwość pozbawienia obywatela RP (Skarżącej) **prawa własności nieruchomości** wraz z akcesoryjnym prawem do ustanowienia użytkowania wieczystego do gruntu, na którym nieruchomość była posadowiona, **bez należnego obywatelowi odszkodowania, a ów przepis stanowił podstawę do wydania ostatecznej decyzji Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia października 2015 r.,** oraz **wyroku przez Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie z dnia czerwca 2018 r. w sprawie o sygn. akt** **doreczonego wraz z uzasadnieniem w dniu 29 sierpnia 2018 r., które naruszają prawa Skarżącej zagwarantowane Konstytucji RP m.in. w art. 2 stanowiącym, iż Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej oraz art. 21 ust. 2 Konstytucji RP przesadzającym, że: Wywłaszczenie jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy jest dokonywane na cele publiczne i za słusznym odszkodowaniem.**

Skarżący ponownie chciałby podkreślić, że wydane na podstawie zaskarżonego przepisu orzeczenie, naruszyło następujące zasady oraz prawa konstytucyjne Skarżącego:

a. ogólną zasadą równości (art. 32 ust. 1 Konstytucji), b. zasadą sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji), c. zasadą demokratycznego państwa prawnego (art. 2

Konstytucji) oraz d. zasadą proporcjonalności wynikającą z zasady demokratycznego państwa prawa (art. 2 Konstytucji), co zostało wyjaśnione w uzasadnieniu skargi konstytucyjnej.

Natomiast ów zaskarżony przepis w/w prawa w ewidentny sposób narusza i to pomimo, że został on już uchylony. Jednak co istotne, w judykaturze i doktrynie panuje również ugruntowany pogląd, że Trybunał Konstytucyjny może przyjąć do rozpatrzenia skargę konstytucyjną nawet na taki akt normatywny, który utracił moc obowiązującą, jeżeli wydanie orzeczenia dotyczącego tego aktu normatywnego jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Uchylenie przepisu nie zawsze jest bowiem równoznaczne z utratą jego mocy obowiązującej w rozumieniu Trybunału Konstytucyjnego, o której można mówić dopiero wówczas, gdy zakwestionowany przepis nie może już być podstawą indywidualnych aktów stosowania prawa. Jeżeli zatem nadal możliwe jest zastosowanie uchylonego przepisu do jakiegokolwiek sytuacji z przeszłości, terażniejszości lub przyszłości, to przepis taki nie utracił mocy obowiązującej i brak jest podstaw do umorzenia postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, a z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. O tym, czy przepis może być nadal stosowany, decyduje treść normy czasowej (intertemporalnej). Ewentualne wątpliwości w tym zakresie rozstrzyga się zgodnie z domniemaniem potrzeby dokonania kontroli norm w celu ochrony naruszonych wolności lub praw (por. Orz. TK z 26.9.1995 r., U 4/95, OTK 1995, Nr II, poz. 27. Wyr. TK z 31.1.2001 r., P 4/99, OTK ZU 2001, Nr 1, poz. 5. Wyr. TK z 12.12.2000 r., SK 9/00, OTK ZU 2000, Nr 8, poz. 297).

Na koniec wskazuję, że z daleko posuniętej ostrożności Skarżący wskazuję jako ostateczne rozstrzygnięcie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji zarówno ostateczną decyzję Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia października 2015 r.,

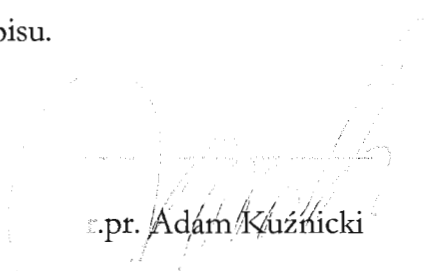
oraz wyroku przez Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia czerwca 2018 r. w sprawie o sygn. akt. , doręczonego wraz z uzasadnieniem w dniu 29 sierpnia 2018 r., bowiem powołany przepis stanowi, iż *Każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę do*

Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji.

W ocenie Skarżącego najpierw organ administracji w załączonej decyzji poprzez zastosowanie zaskarżonego przepisu ostatecznie orzekł o prawach i wolnościach Skarżącego gwarantowanych m.in. w art. 2 i 64 Konstytucji RP w efekcie dokonując ich naruszenia, a następnie w dalej idący sposób naruszył je NSA w prawomocnym wyroku dokonując wadliwej wykładni art. 51 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz. U. 1958 Nr. 17 poz. 70), którego odpis również został załączony przy niniejszym piśmie. Każde stosowanie zaskarżonego przepisu przez organ administracji a następnie przez sądy administracyjne pogłębiało naruszenie wzorca konstytucyjnego wskazanego w art. 2 Konstytucji RP oraz z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 21 ust. 2 Konstytucji RP oraz art. 32 Konstytucji RP .

Mając na uwadze, iż ustawodawca przewidział dwa etapy postępowania w sprawach administracyjnych tzn. przed organami administracji oraz sądami administracyjnymi, zatem nie zawsze wyrok NSA wskazuje jedynie na wyczerpanie drogi – środków zaskarżenia niezbędnych do złożenia skargi konstytucyjnej w rozumieniu art. 46 ust. 1 ustawy o TK, a może stanowić łącznie z ostateczną decyzją administracyjną przedmiot ostatecznego rozstrzygnięcia w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji RP i zarazem „kontroli konstytucyjnej” stanowiąc dowód negatywnego wzorca stosowania w praktyce zaskarżonego przepisu.

r.pr. Adam Kuźnicki

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO
ADAMA KUŹNICKIEGO

Załączniki:

1. *pełnomocnictwo szczególne 5 egz. ,*
2. *odpis ostatecznej decyzji Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia października 2015 r.,
oraz cztery jej kopie,*
3. *wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia czerwca 2018 r.,
wraz z uzasadnieniem oraz cztery jego kopie,*
4. *dokumenty z akt spr. wskazujące na zachowanie terminu wniesienia skargi konstytucyjnej.*